

erbij:

het magazine van de Rozelaar

Onderweg

Hoofdartikel

'We bewegen mee op de reis van onze cliënten'

4

Medewerker

'Een blij gezicht opent harten'

12

CLIËNT AAN HET WOORD

Henk

Op pad met de duofiets

Henk van Doorn (57) wacht elke werkdag op één van zijn vrijwilligers; Dinie, meneer en mevrouw Versteeg of Martin halen hem op met de duofiets. 'Gezellig een beetje kletsen,' vertelt Henk. 'En als ik iemand ken, zeg ik altijd goedemorgen.' In zijn tas zitten een broodtrommel, een banaan, zijn iPad voor een spelletje en zijn pictoboekje. Op Dagbesteding Nijkerk werkt Henk al jaren samen met Gerrie (Begeleider Zorgcoördinator). 'Hard werken vind ik leuk,' zegt hij. 'En ik heb leuke collega's: Wilma, Werner, Wilco en Harold. We schuiven kaartjes, doen boodschappen en maken een praatje. Het is er altijd gezellig.'

Thuis op de Voorde

Henk woont al twintig jaar op Woonlocatie de Voorde in Nijkerk. 'Hier voel ik me thuis,' vertelt hij. 'Ik heb hier onlangs mijn 57ste verjaardag gevierd, samen met familie en vrienden.' Op woensdag, zijn vrije dag, haalt hij met vrijwilliger Geke vaak een ijsje. Thuis houdt hij van sjoelen, dammen, muziek luisteren en sleutelhangers verzamelen. 'Ik heb er al heel veel,' zegt hij, 'elke dag draag ik een andere. Elke sleutelhanger is weer anders.'

Leven vol muziek en plezier

Op donderdag maakt hij muziek op de Rozelaar met trommel en microfoon. 'Dan zingen we nummers van diverse artiesten,' vertelt Henk. Onlangs was hij met zijn zwager Peter in de Efteling. 'Alles was leuk: het Sprookjesbos, de draaimolen, Hans en Grietje, Lange Jan,' vertelt hij enthousiast. 'We hebben in een hotel geslapen. Dat vond ik heel bijzonder. Alleen de achtbaan wilde ik niet, daar houd ik niet van.' Voor Henk is onderweg zijn meer dan fietsen. Het is samen zijn met vertrouwde mensen, genieten van kleine dingen en elke dag een stukje van het leven meebelevan.

Op de foto: Henk met vrijwilliger Dinie

IN DIT MAGAZINE

Cliënt aan het woord	2
Column	3
Hoofdartikel	4
Het gewone leven	7
De MiddenIn	8
Een dag uit het leven	10
Medewerker	12
Feiten & Cijfers	14
Een Rozelaartje	16

COLOFON

Redactie: *Laura Ezinga,
Carmen van Hoef,
Henny van Middendorp,
Gesina Timmer,
Nico Vonder
Rozemarijn de Zwarte*

Eindredactie: *Jeannette Bos*

Fotografie: *Jeannette Bos*

Teksten: *Iddo Hoekstra*

Cover: *Randy en Janus*

Vormgeving: *Treffend & Co*

Drukwerk: *Verloop drukkerij*

erbij: #21 / juli 2026 | Jaargang 8

Column

Mensen van de Weg...

Het is fijn om op weg te gaan. Niet alleen op speciale momenten zoals de vakantie, maar ook gewoon naar het werk. In dit nummer van Erbij zal je merken dat ik niet de enige ben die dat vind. De eerste christenen werden ook wel mensen van de Weg genoemd omdat Jezus een nieuwe weg door het leven leerde. Het bijzondere is dat ik dat ook altijd proef bij de Rozelaar. We zijn samen onderweg in het leven en willen dat doen zoals Jezus ons dat heeft voorgeleefd.

Onderweg zijn betekent ook nieuwe mensen en dingen tegenkomen. Dat geeft ons de mogelijkheid om te leren en te groeien in het leven. Lisanne vertelt erover hoe ze dat in haar leven vormgeeft en bewust op zoek is om nieuwe dingen te leren. Ze gaat onderweg in de trein ook bewust in gesprek.

Ook Nico laat ons zien dat je, als je samen met anderen reist, je met elkaar aan de praat kan raken.

Het is helemaal bijzonder als je iedere dag samen reist, zoals onze chauffeurs doen als ze de deelnemers naar de dagbesteding en naar huis brengen. In dat onderweg zijn ontstaan mooie relaties blijkt wel uit het verhaal van Randy. Het is fijn als dat vervoer goed georganiseerd is door Gratia en haar team.

Ik probeer iedere dag weer als een nieuwe reis te zien en ik ben blij dat veel Rozelaarders ook op die manier in het leven staan. Laten we samen onze weg vervolgen!

Jan-Henk Janssen
Bestuurder

DE ROZELAAR IS ONDERWEG

'We bewegen mee op de reis van onze cliënten'

Op de foto: Esther van der Schee & Jan-Henk Janssen

De wind op je gezicht, de geur van het bos en de weidsheid van de Ginkelse Heide. Bestuurder Jan-Henk Janssen stapt geregeld op zijn speed pedelec om vanuit Arnhem naar zijn werkplek in Barneveld te fietsen. Door weer en wind. Letterlijk is hij dan onderweg. Niet alleen op de fiets, ook als bestuurder is hij samen met HR-adviseur Esther van der Schee en de hele organisatie voortdurend onderweg. De Rozelaar beweegt mee in een veranderende wereld. Waar gaat de reis naartoe? En wie reizen er mee?

'Onze cliënten zijn onderweg in het leven,' begint Jan-Henk. 'Ook zij worden steeds ouder en dat betekent dat hun begeleidingsvraag verandert. Het is aan ons als organisatie om daarin mee te bewegen en onszelf toe te rusten op die nieuwe zorgvraag. We willen ons blijven richten op de kwetsbare mensen die al bij ons wonen en werken, en hen zo goed mogelijk blijven ondersteunen.'

Veranderende reisgenoten

Dat meebewegen is harder nodig dan ooit. Mensen met een verstandelijke beperking bereiken gelukkig een steeds hogere leeftijd en dat vraagt wel om een andere manier van begeleiden. Jan-Henk: 'Iemand met het Syndroom van Down kan vanaf zijn veertigste al tekenen van dementie gaan vertonen. Het is ontzettend belangrijk dat onze begeleiders dat tijdig (h)erkennen. In de eerste fase van dementie kan het gedrag van een cliënt wat ingewikkeld zijn, omdat hij of zij zelf niet goed kan overzien wat er met hem of haar gebeurt. Opeens is het niet meer de cliënt die reageert, maar de dementie die het overneemt.'

Niet alleen de bewoners en deelnemers worden ouder, ook het personeelsbestand vergrijs. 'We naderen een tijd waarin er meer medewerkers met pensioen gaan

dan we er nieuw bij kunnen krijgen,' legt Esther uit. 'Dat betekent dat we goed naar de vitaliteit van onze mensen moeten kijken. We willen dat medewerkers gezond en met plezier hun werk kunnen blijven doen.' Om goed voorbereid te zijn op de toekomst, leidt de Rozelaar haar medewerkers extern én ook intern op, onder andere via de eigen Rozelaar Academie. Esther: 'Zo worden er nu al begeleiders opgeleid tot verpleegkundigen en trainen we teams speciaal in de zorg voor ouder wordende cliënten.'

Nieuwe wegen verkennen: familie en techniek

Omdat de zorgvraag toeneemt en het aantal beschikbare professionals in de toekomst zal dalen, moet de Rozelaar op zoek naar nieuwe wegen. Twee belangrijke pijlers voor de komende jaren zijn de inzet van technologie en een grotere rol van het netwerk rond de cliënten. 'We gunnen iedereen een rijker leven,' zegt Esther. 'We zijn zo gewend om alle zorg zelf te leveren, maar de rol van de begeleider gaat langzaam veranderen. Zij zullen steeds vaker samenwerken met familieleden, verwanten of vrijwilligers.'

Jan-Henk: 'In 2025 hebben we voor het eerst op één van onze woonlocaties een speciale avond georganiseerd voor de broers en zussen van onze bewoners. Tot onze

verrassing kwamen er familieleden die er nog maar zelden waren geweest. Uit zo'n laagdrempelige avond ontstonden spontaan structurele afspraken. Een broer die voorstelde om elke maand te komen lunchen of wandelen. Voordat je het weet, gaan bewoners in het weekend vaker op stap met hun familie. Dat zorgt allereerst voor een enorme toename in de kwaliteit van leven voor onze cliënten. Maar het betekent óók dat er op die momenten minder professionele begeleiding nodig is op de groep. Zo creëren we lucht in de roosters.'

Naast het menselijke netwerk wordt technologie een onmisbare reisgenoot. Geen ingewikkelde robotsystemen, maar praktische hulpmiddelen. Jan-Henk: 'Denk aan slimme deuren voor bewoners die de neiging hebben om 's nachts te gaan dwalen, of een domoticasysteem dat zelf de gordijnen opent en het licht aandoet voor iemand in een rolstoel. We moeten de komende jaren stevig investeren in goede wifi en handige apps. Dat vraagt een andere manier van werken, wat best even wennen zal zijn, maar het gaat ons enorm veel tijd en administratie schelen. Tijd die we weer aan echte aandacht voor de cliënt kunnen besteden.'

De brandstof: verbondenheid en identiteit

Ondanks de krapte op de arbeidsmarkt, weet de Rozelaar de vacatures nog verrassend goed en snel in te vullen. De aantrekkingskracht van de organisatie lijkt te zitten in de sterke, lokale verbondenheid in Barneveld en omgeving en de warme, christelijke identiteit. Het ziekteverzuim ligt met zo'n 4% fors onder het landelijk gemiddelde in de zorg. Esther: 'Een factor die hierin meespeelt is de saamhorigheid in onze teams. Collega's staan voor elkaar klaar. Er is veel ruimte voor persoonlijke ontwikkeling; we hebben voorbeelden van collega's die als begeleider begonnen en doorgroeiden naar teamleider of trainer. Bovendien horen we vaak terug dat onze christelijke identiteit zo belangrijk is voor collega's.'

Die identiteit is verweven in het dagelijkse leven. Jan-Henk: 'We vormen met elkaar eigenlijk een soort woon-werkgemeenschap waarin we samen het leven delen. Omdat we intensief met cliënten optrekken, soms wel tientallen jaren lang, zie je in alle kleine, dagelijkse dingen

Op de foto: Esther van der Schee

hoe je als christen in het leven staat. Denk aan het bidden voor het eten, het samen de Bijbel lezen of het zingen van liederen. We hebben onder andere een geestelijk verzorger aangesteld die ons helpt om dit soort gewoontes niet als een routine te gaan zien, maar ze steeds opnieuw betekenis te geven.'

De bestemming in zicht

Als Esther en Jan-Henk vijf of tien jaar vooruitblikken, waar staan ze dan? 'Dan hoop ik dat onze medewerkers nog net zo vitaal zijn en met net zoveel plezier naar hun werk gaan als nu,' zegt Esther direct. Jan-Henk vult aan: 'En ik hoop dat iedere bewoner tegen die tijd een sterk netwerk van familie en vrienden om zich heen heeft. Daarnaast droom ik ervan dat we op nieuwe plekken in de regio actief zijn, dat onze ecologische voetafdruk is gehalveerd en dat technologie naadloos is ingebed in ons werk.'

Ondanks de uitdagingen die de toekomst brengt, is er vandaag de dag vooral veel werkgeluk. 'Als ik hier op kantoor zit en ik hoor de cliënten van de dagbesteding zingen en muziek maken, dan weet ik weer precies waarvoor we het doen,' lacht Esther. 'Tijdens de Oranjeoptocht, half april, liepen collega's en bewoners samen feestvierend door de wijk. Dat is zó puur. Daar word ik oprecht gelukkig van.'

“Ik wil graag nieuwe dingen blijven leren”

Vanaf station Barneveld Centrum loopt Lisanne Hamoen (24) via haar vaste route over het (voor Barnevelders bekende) Dijkje naar Brasserie & Bakkerij de Rozerie. Haar ochtendrit zit er weer op. Binnen stapt ze direct de bediening in. Bestellingen opnemen, koffie inschenken en serveren; het is voor Lisanne dagelijkse kost. Ze is graag onderweg, en reist helemaal zelf.

Gemiddeld viereenhalf dag per week pakt Lisanne de bus vanuit Veenendaal, waar ze sinds begin dit jaar woont in een trainingswoning van 's Heeren Loo. Op station Ede-Wageningen stapt ze over op de trein naar Barneveld. 'Het Kippenlijntje', zegt ze met een glimlach. In de trein luistert ze graag naar Opwekking of Engelstalige muziek op Spotify, of ze kletst wat. 'Ik maak graag een praatje met een groepje mensen die ik vaker tegenkom in de tweede klas in de trein.'

Op de foto: Lisanne Hamoen

Dat het openbaar vervoer niet altijd meewerkt, is voor haar geen probleem. Raakt ze in de stress bij vertraging? 'Nee hoor. Dan zoek ik op de NS Reisplanner gewoon naar een andere optie en bel ik even naar mijn werk dat ik wat later ben.' De meeste weekenden fietst Lisanne naar haar ouders. Daar heeft ze nog steeds haar eigen slaapkamer. De weekenden zijn een fijn moment om daar te zijn. Op zondagochtend gaat ze steevast met haar ouders naar de kerk in Wageningen, waar na de dienst altijd tijd is voor thee en een gezellig praatje met bekenden.

Contact met gasten

In de Rozerie voelt Lisanne zich helemaal thuis. Inmiddels werkt ze er al ruim drie jaar. 'Ik vind de bediening het allerleukst. Het contact met de gasten, maar ook het netjes klaarmaken van de koffie, de frisdrank en het gebak.' Samen met collega's maakt ze er elke werkdag iets moois van. 'Het is heel gezellig met elkaar, maar we moeten hier natuurlijk wel gewoon serieus werken.'

Blijven leren

'Onderweg zijn' betekent voor Lisanne ook vooruit kijken. Buiten haar werk traint ze graag bij het G1-team van korfbalvereniging SKF in Veenendaal. 'Binnenkort spelen we ons eerste toernooi tegen Dronten'. Lisanne speelt al 11 jaar dwarsfluit, 'na de zomer mag ik weer beginnen met mijn dwarsfluitlessen'. Ook bij de Rozerie wil ze nog genoeg leren. Ze zit vol plannen voor de toekomst. 'Ik zou heel graag nog willen leren afrekenen bij de kassa. En als er in de toekomst een interne opleiding komt, wil ik die zeker doen. Ik wil gewoon nieuwe dingen blijven leren, ik heb nog doelen genoeg.'

MiddenIn:

Op de foto: Gratia van de Heg

Met kostbare lading onderweg

Rond kwart voor zeven in de ochtend is er één en al bedrijvigheid op de parkeerplaats van de Rozelaar. Team-Vervoer draait als een geoliede machine. De chauffeurs druppelen binnen, begroeten elkaar en pakken de vaste tas van hun bus. Tussen zeven en acht uur rijden alle twaalf de bussen het terrein af, op weg naar de cliënten. Het is de dagelijkse start van een logistieke én menselijke operatie. Aan het roer staat Gratia van de Heg, meewerkend teamleider Vervoer.

De bussen met het Rozelaar-logo zijn een vertrouwd gezicht in de wijde omtrek. Vervoer in eigen beheer is een bewuste keuze. Regulier doelgroepenvervoer kent vaak wisselende chauffeurs en tijden, maar de Rozelaar kiest voor rust en structuur. 'We hanteren een in- en uitloop van maximaal een kwartier op al onze ritten,' vertelt Gratia. 'Voor onze cliënten is de busrit het begin van hun werkdag. Als die start chaotisch is, werkt dat de hele dag door. Wij proberen met vaste chauffeurs op dezelfde routes te werken. Dat biedt veiligheid.'

Van kapster tot drijvende kracht

Dat Gratia ooit deze puzzel zou leggen, lag niet in de lijn der verwachting. Ze werkte als kapster, was dertig jaar thuis voor de kinderen, maar rolde via haar dochter die bij dagbesteding Rozenbottel werkte in de wereld van de Rozelaar. 'Op een vrijdagavond kreeg ik een appje over een vacature voor vervoersbegeleiding,' lacht ze. 'Ik begon voor tien uurtjes in de week achterin de grote rolstoelbus. Van daaruit werd ik planner, en vorig jaar meewerkend teamleider. Ik ben altijd al een planner geweest. Het organisatorische zit gewoon in mijn genen.'

De onzichtbare zitplanning

Die daadkracht is hard nodig. Het inplannen van de bussen vraagt naast een slimme route ook om een doordachte zitplanning. 'Iedere cliënt heeft een vaste plek in de bus,' legt Gratia uit. 'Dat is echt noodzaak. Als iemand per ongeluk op een andere stoel zit, of we rijden de route in een net iets andere volgorde, ontstaat er verwarring.'

Elke bus heeft daarom een eigen tas met een telefoon en een map met de route, protocollen, medische informatie en de exacte zitplanning. Bij ziekmelding van een cliënt krijgt de chauffeur voor zeven uur 's ochtends bericht via een speciale app-groep. 'Het systeem staat als een huis, maar je moet het blijven monitoren,' aldus Gratia. 'Soms moet de chauffeur de bus aan de kant zetten om de onrust die soms kan ontstaan tot bedaren te brengen. Ze zijn chauffeur, begeleider en vertrouwenspersoon in één.'

Professionaliteit

Chauffeurs volgen jaarlijks een reanimatiecursus en trainingen over epilepsie of diabetes. Zelfs op vrije dagen komen ze hiervoor naar de Rozelaar. Ze willen simpelweg voorbereid zijn mocht het ooit een keer nodig zijn. Dit geeft hun professionaliteit aan.

Dat die kennis geen overbodige luxe is, bleek onlangs tijdens een incident. 'We moesten voor het eerst in al die jaren de ambulance bellen,' vertelt Gratia. 'Een cliënt, die vaker epilepsieaanvallen heeft, werd onwel. De chauffeur merkte direct dat deze aanval anders was dan normaal. Hij zette de bus in Lunteren veilig aan de kant, en belde 112. De ambulance kwam gelukkig snel en alles liep goed af.'

Een team zonder rangen en standen

Ondanks de verantwoordelijkheid die het team draagt, is de sfeer onder de 26 chauffeurs warm en betrokken. Het team is een mix van leeftijden en contractvormen. De jongste is begin dertig, de oudste halverwege de zeventig. 'We maken geen onderscheid tussen vaste krachten, oproepkrachten of vrijwilligers,' zegt Gratia beslist. 'Iedereen draagt dezelfde verantwoordelijkheid en is gelijk.'

“Ze zijn chauffeur, begeleider en vertrouwenspersoon in één.”

Lief en leed wordt gedeeld in een actieve kletsgroep op WhatsApp. In de kantine is ruimte voor grappen, maar ook voor serieuze gesprekken naar aanleiding van de dagelijkse spreuk op de zorgkalender. Valt er in de vroege ochtend een chauffeur ziek uit, dan springt een uit bed gebelde collega direct in. Het is nog nooit voorgekomen dat een bus niet kon rijden omdat er geen chauffeur beschikbaar was. We staan klaar voor elkaar én voor de cliënten.

Ook de band met cliënten gaat soms ontroerend diep, zoals tussen cliënt Janus en chauffeur Randy, over wie u op pagina 12 en 13 meer leest. 'Randy reed lange tijd op de bus van Janus,' vertelt Gratia. 'Toen Randy een andere route kreeg, was het gemis zo groot dat we de planning speciaal voor hen hebben aangepast. Nu rijdt Randy op dinsdag weer de vertrouwde route van Janus.'

Kostbare lading

Gratia stuurt haar team met zichtbare trots aan. Emotie mag er zijn, dat is juist haar kracht. 'Ik verberg mijn tranen niet als iets me raakt, en ik geniet volop van het werk en ons team. Soms vallen dingen wonderlijk op hun plek, we worden hierin echt door God geleid. Bijvoorbeeld toe we in april dit jaar met spoed een chauffeur zochten, en we de volgende dag al een sollicitant op gesprek hadden die de baan meteen aannam. Elke dag rijden we met een kostbare lading; onze cliënten. Het is veel meer dan vervoer, we krijgen er als chauffeurs zoveel voor terug van onze cliënten. Tijdens de ritten kunnen we zoveel van hen leren. Die interactie, dat is waar we het voor doen.'

Op de foto: Nico Vonder

Nico Vonder (49) woont met behulp van ambulante coaching zelfstandig in Barneveld. Hij werkt bij Nauta, zit in de redactieraad van Erbij en is graag onderweg, het liefst met de trein.

Altijd onderweg

Nico Vonder stapt graag in de trein. Wie hem kent, weet dat hij een treinliefhebber is. Met zijn fiets reist hij 3 dagen per week naar zijn werk bij Nauta in Barneveld. Op donderdag en zondag reist hij met de trein en bus naar zijn moeder in Wageningen en op vrijdag soms naar een vergadering van de redactieraad van dit magazine. Een smartphone heeft hij bewust niet. 'Uren naar een scherm kijken hoeft van mij niet,' zegt hij grinnikend. In de trein leest hij liever een folder, een magazine of een puzzelboekje. Of hij maakt een praatje met een medereiziger.

Werken bij Nauta

Op dinsdag, woensdag en donderdag werkt Nico bij Nauta, een bedrijf in hang- en sluitwerk en kluizen. Op de bovenste verdieping van het bedrijf heeft hij zijn eigen werkplek, waar hij hang- en sluitwerk 'blisert', een vakterm voor het verpakken met speciaal verpakkingsmateriaal. 'Het werk is afwisselend, en dat vind ik belangrijk. Niet de hele dag hetzelfde doen.'

Bijna acht jaar werkt hij er inmiddels, en hij kent naar eigen zeggen zo'n 85 procent van de ruim 100 collega's bij naam. Er wordt samen koffie gedronken, geluncht en bijgepraat over de laatste nieuwtjes. Door het jaar heen zijn er activiteiten waar Nico zich graag voor aanmeldt: een fietstocht, jeu de boules, een avondwandeling of een escaperoom. Alleen voetballen slaat hij graag over: 'Dat is niet mijn ding'. 'Ze zijn bij Nauta altijd heel blij als ik jarig ben,' vertelt hij met een grote glimlach. Dan bakt hij namelijk een cake voor zijn collega's. Koken en bakken zijn hobby's waar hij veel plezier uit haalt, het liefst met een goed kookboek erbij.

Een volle week

Op maandag komt huishoudelijke hulp Alie. Samen maken ze het appartement schoon, van badkamer tot ramen. Maandagmiddag is voor hemzelf: boodschappen doen of een hobby oppakken. Na het werk op dinsdagmiddag komt Hetty langs en op donderdagmiddag komt Robert, zij zijn Nico's ambulante coaches. Samen nemen ze de week door, maken een boodschappenlijst en koken een gezonde maaltijd. Op woensdagavond gaat Nico naar Klaver4 de sociale ontmoetingsplek van de Rozelaar op het Schaffelaar Erf. Daar kookt hij samen met andere deelnemers en wordt er gewandeld of een spelletje gespeeld. 'Klaver4 vind ik echt heel leuk.' Op vrijdag wandelt hij met Ellis, zijn 'mattie', bijvoorbeeld door de natuur bij Zeumeren. En op donderdag en zondag reist hij trouw naar zijn moeder van 81 in het verzorgingshuis in Wageningen. Gezellig een uurtje bijkletsen.

Op de foto: eigenaar Wybe Jan Nauta en Nico

Meedenken over Erbij

Sinds het tweede nummer van het magazine Erbij zit Nico in de redactieraad. Hij denkt mee over thema's en invalshoeken vanuit het perspectief van cliënten. 'We streven ernaar om in eenvoudige taal te schrijven,' legt hij uit. 'Het meedenken aan iets dat gelezen wordt, dat vind ik erg mooi'. Op de vraag waar hij zelf nog naartoe onderweg is, hoeft hij niet lang na te denken. Nico is een groot treinliefhebber en droomt van een ritje met de TGV naar Frankrijk, met 300 kilometer per uur door het landschap razen. En van een bezoek aan het Woudagemaal. Dat is het stoomgemaal in Lemmer dat op de Unesco Werelderfgoed-lijst staat. Maar dan ga ik er wél met trein en bus naartoe!

MEDEWERKER: *Randy Matulesy*

Op de foto: Randy Matulesy & Janus

‘Een blij gezicht opent harten’

Voor cliënten van de Rozelaar begint de dag niet pas op de dagbesteding, maar al op het moment dat de bus voorrijdt. Chauffeur Randy Matulesy (55) staat dagelijks klaar om hen op te halen. Met een luisterend oor, Molukse muziek en een rotsvast geloof maakt hij van de rit veel meer dan alleen vervoer. ‘We delen echt even het leven met elkaar.’

‘Als Randy om half acht ’s ochtends de motor van zijn bus start, heeft hij er al een heel ochtendritme op zitten. Vroeg opstaan voor zijn stille tijd hoort bij zijn vaste patroon. Vanuit die rust begint hij aan zijn dagelijkse route via Otterlo, Ede en Ederveen naar Barneveld.

‘Ik heb 24 jaar als vloerverwarmings-specialist gewerkt,’ vertelt hij. ‘Maar dat ging lichamelijk niet meer. Via Welzijn Barneveld kwam ik met de Rozelaar in contact. Toen ik merkte hoe sterk het

christelijke geloof hier leeft, dacht ik: Heer, hier wil ik zijn.’

De taal van de cliënt

Sinds december is Randy in vaste dienst. In zijn achtpersoonsbus rijdt hij voornamelijk met cliënten die goed ter been zijn. Wat direct opvalt, is de klik die hij met hen heeft. ‘Begeleiders vragen weleens: wat doe je toch, ze reageren zo open op jou. Maar het is simpel: een blij gezicht opent harten. Cliënten pikken heel snel op hoe je in je

vel zit. Als je zelf rustig en vrolijk bent, nemen zij dat over.’

Hoe belangrijk zo’n vast gezicht is, bleek toen Randy onlangs twee dagen op een andere route reed. ‘Een van de vaste deelneemsters van zijn vaste route raakte daarvan flink over haar toeren en was echt verdrietig. Dat raakt me wel, want je realiseert je dan pas goed dat we echt een houvast zijn in hun dagelijkse structuur. Als ik nu een keer op een andere bus moet rijden zeg ik het vooraf tegen haar, dan is er niks aan de hand.’

Dezelfde taal spreken

Soms gaat die herkenning verder dan alleen een bekend gezicht. Op dinsdag stapt Janus (66) bij Randy in bus 9. Allebei hebben ze Molukse roots en brachten ze hun jeugd door in Lunteren. Janus zegt regelmatig iets in het Moluks, wat voor de begeleiding op de dagbesteding moeilijk te begrijpen is. Voor hem was de kennismaking met Randy dan ook bijzonder.

‘Toen Janus voor het eerst bij me instapte, sprak ik hem gewoon aan in het Moluks. Je zag hem denken: hé, jij spreekt mijn taal!’, lacht Randy. Vanaf dat moment was het ijs gebroken. ‘Als ik in de bus Molukse muziek opzet, wordt hij rustig. En als ik hem thuisbreng, roep ik in het Moluks “Tot volgende week!”. Meestal antwoordt hij in het Nederlands.’

Om de communicatie met Janus op de dagbesteding wat makkelijker te maken, stuurde Randy een online woordenlijst met Molukse woorden naar de begeleiders van Lavendel. ‘Zij kunnen nu de woordjes opzoeken die Janus vaak gebruikt. Dat ze hem nu beter begrijpen, is voor iedereen natuurlijk ontzettend fijn.’

Samen onderweg

Het thema ‘onderweg’ past goed bij Randy’s eigen leven. Na een paar ingrijpende jaren, waaronder het recente verlies van zijn beide ouders en de dagelijkse zorg voor zijn vriendin die

met ziekte te kampen heeft, haalt hij veel kracht uit zijn geloof in God.

‘Ik heb best donkere tijden gekend,’ zegt hij daar open over. ‘Maar ik heb zelf de liefde van God mogen ervaren. Toen heb ik besloten: ik wil voor Jezus leven. Die liefde probeer ik nu ook uit te stralen in mijn werk.’ En, dat doet hij niet alleen; onder de chauffeurs is de onderlinge band sterk. ‘We zijn een heel hechte groep. We hebben een eigen appgroep, we bemoedigen elkaar en velen van ons zien elkaar ook zondags in de kerk. Er is hier geen haat en nijd, we doen het echt samen.’ Aan het eind van zijn werkdag stapt Randy dan ook met een goed gevoel uit de bus. Zeker als Evert, een deelnemer met het syndroom van Down, weer eens enthousiast vraagt of hij álsjeblieft nog een keer met Randy mee mag. Lachend besluit hij: ‘Daar doe je het toch voor? Dat ik elke dag een stukje met deze mensen mag meereizen, zie ik als een grote zegen.’

Vind je het belangrijk dat mensen met een verstandelijke beperking een warme plek in de samenleving krijgen? Dat ze worden gezien en gewaardeerd? En dat zij het gewone leven kunnen ervaren?

Kijk dan eens naar de mogelijkheden om te werken bij de Rozelaar, als professional of vrijwilliger. Ook stagelopen is mogelijk.

Kijk snel op:

www.werkenbijderozelaar.nl

FEITEN & CIJFERS *Onderweg*

Genieten van wat onverwacht op je pad komt.
(Corry)

Een doel/
bestemming
hebben.
(Abigail)

Van A naar
B komen
(Kirsten)

Samen met de
Here Jezus door
dit leven gaan.
(Laura)

Het leven! We zijn
allemaal onderweg
op ons eigen pad.
(Gesina)

Onderweg betekent voor mij:

De eerste deelnemer
wordt om **7.30 uur**
opgehaald. Vroeg hé!

Onderweg
met Jezus.
(Edith)

De Rozelaar heeft **12 bussen** waarmee
cliënten van dagbesteding naar huis
(en andersom) worden vervoerd.

Er zijn **14 rolstoelplaatsen** over
3 bussen verdeeld.

Per week worden
er ruim **200 ritten**
gereden.

Alle bussen vertrekken 's ochtends
tussen **7.00 en 8.00 uur**.

's Middags vertrekt de eerste bus
om **14.30 uur** en de laatste is rond
18.00 uur weer terug.

Op weg naar een
nieuwe ervaring.
(Bernd)

Naar de plaats van
bestemming. En lekker
kletsen onderweg
met je reisgenoten.
(Nico)

Kilometers maken
met verschillende
Rozelaarbussen.
(Marian)

Op weg naar een cliënt
bij een werkplek.
(Lotte)

Vrijheid. Kunnen gaan en staan
waar ik wil. Dat ik onderweg
kan om leuke dingen te doen
en dat ik onderweg kan om
weer heerlijk te gaan werken.
(Joost)

Het team bestaat uit
26 chauffeurs.

In totaal zijn onze bussen
ongeveer **60 uur** per dag
onderweg.

Per dag wordt er ongeveer **1300 km** gereden door al onze bussen.

Bianca woont op Woonlocatie de Vlinder en werkt op Dagbesteding Creatief. Ook werkt ze als vrijwilliger (via werkbegeleiding) bij Zorgorganisatie Norschoten. Bianca heeft al jaren haar rijbewijs en ook een eigen auto. Ze gaat regelmatig zelfstandig met haar auto op pad, onder andere naar familie.

“Ik vind het fijn dat ik zelfstandig op pad kan, het geeft me echt vrijheid.”